

Наставно-научном већу
Филозофског факултета у Београду

Наставно-научно веће Филозофског факултета у Београду изабрало нас је на XIII редовној седници од 26.06.2014. године, у комисију за исказивање стручног мишљења о испуњености услова за избор ДР ДАНКА ЛЕОВЦА, доктора наука – историјске науке, у звање НАУЧНИ САРАДНИК.

На основу увида у поднету документацију, Комисија подноси следећи

ИЗВЕШТАЈ

1. Биографски подаци

Данко (Љубиша) Леовац рођен је 16. новембра 1986. године у Прибоју, где је завршио основну школу и гимназију. Основне студије историје на Филозофском факултету Универзитета у Београду уписао је 2005. године. Дипломски рад са темом “Србија и Кримски рат (1853–1856)”, одбранио је 17. септембра 2009. године са оценом 10 (десет). Основне студије историје на Филозофском факултету у Београду завршио је у року, академске 2008/2009. године, са просеком оцена 9,88. На истом факултету уписао је 2009. године дипломске академске студије историје – мастер. Мастер рад са темом “Конзервативне и либералне идеје у Кнежевини Србији (1850–1870)” одбранио је 24. септембра 2010. године са оценом 10 (десет). Мастер студије завршио је у року, са просеком 10,00.

Докторске студије историје уписао је у децембру 2010. године на Катедри за историју српског народа у новом веку, Одељења за историју, Филозофског факултета у Београду. Докторску дисертацију *Србија и Русија за време друге владавине кнеза Михаила (1860–1868)* одбранио је 25. априла 2014. године. Прво као стипендиста Министарства просвете и науке Републике Србије, а потом као истраживач сарадник, ангажован је на пројекту “Српска нација – интегративни и

дезинтегративни процеси” (ев. број 177014) и запослен на Филозофском факултету у Београду.

У децембру 2010. године, јуну 2011. године, фебруару и мају/јуну 2012. године и априлу 2013. године био је на студијским боравцима у Руској федерацији и обављао истраживања у руским архивима.

Активно влада енглеским и руским језиком, а служи се француским.

2. Преглед библиографије радова објављених у периоду 2010–2014. и разврстаних према категоријама научних резултата:

Наслов	Опис резултата	М категорија	Број бодова
<i>Русофилског течење у Србији и Кримска војна (1853–1856), Историки-слависти МГУ, кн. 8: Славјански мир: у поштрах иденитичности. В ознаменование 70-летија кафедре и 175-летија учређења славистических кафедр у университетима Росијској империи, Москва: МГУ, 2011, 267–282. (ISBN 978-5-7576-0238-7)</i>	Рад у тематском зборнику водећег међународног значаја	M13	6
<i>Balkan Savaşları Arifesinde Sırp Toplumı ve Osmanlı İmparatorluğu (1856–1912), Uluslararası Balkan Sempozyumu. Balkan Savaşlarının 100. yılı, İstanbul, 2012. (коауторски рад са Јеленом Пауновић–Штерменски) (ISBN: 978–605–86860–2–1)</i>	Рад у тематском зборнику водећег међународног значаја	M13	6
<i>Настава “Историје српског народа у 19. и почетком 20. века” на Одељењу за историју Филозофског факултета у Београду, тематски зборник радова са међународним учешћем “Криза и перспектива знања и науке”, Ниш: Филозофски факултет, 2012, 205–217.</i>	Рад у тематском зборнику међународног значаја	M14	4

(ISBN: 978-86-7379-265-1)			
<i>Значај руских архива за изучавање српске историје 50–их и 60–их година 19. века</i> , тематски зборник радова са међународним учешћем “Хуманизација универзитета”, Ниш: Филозофски факултет, 2013, 388–398. (ISBN: 978-86-7379-297-2)	Рад у тематском зборнику међународног значаја	M14	4
<i>Јован Ристић и Лаза Костић на Берлинском конгресу (1878)</i> , тематски зборник радова “Лаза Костић – визионар“, уредници Растко Гузина, Никола Вучетић, Београд: Удружење новинара Србије, 2012, 85–101. (ISBN: 978-86-81849-09-5)	Рад у тематском зборнику националног значаја	M45	1,5
<i>Мере безбедности пре и после промене на српском престолу 1860. године</i> , Мешовита грађа 32 (2011), 369–379. (ISSN: 0350-5650)	Рад у водећем часопису националног значаја	M51	3
<i>Serbia and Russia during the Second Rule of Prince Miloš Obrenović (1858–1860)</i> , Београдски историјски гласник / Belgrade Historical Review 2 (2011), 205–219. (ISSN: 2217-4338)	Рад у водећем часопису националног значаја	M51	3
<i>Конзервативне и либералне идеје у Кнежевини Србији (1858–1869) – начела и пракса</i> , Српске студије 1 (2010), 217–239. (ISSN: 2217-5687)	Рад у часопису националног значаја	M52	2
<i>Долазак Николаја Н. Рајевског у Србију и стање српског официјерског кадра 1867. године</i> , Српске студије 3 (2012), 395–404. (ISSN: 2217-5687)	Рад у часопису националног значаја	M52	2
<i>Извештај барона Ливена о Србији (1840)</i> , Српске студије 4 (2013), 323–335. (ISSN: 2217-5687)	Рад у часопису националног значаја	M52	2

<i>Питање могућег учешћа Србије у Кримском рату (1853–1856) – спремност за рат</i> , Браничевски гласник 8 (2012), 99–116. (ISSN: 1451-2599)	Рад у научном часопису	M53	1
<i>Ослободилачки планови и акције Србије почетком 60-их година 19. века</i> , зборник радова “Устанци и побуне Срба у Турској у XIX веку (поводом 170 година од избијања Нишке буне)”, Ниш, 2012, 161–172. (ISBN 978-86-7379-239-2)	Предавање по позиву са скупа националног значаја штампано у целини	M61	2
<i>Србија и Русија за време друге владавине кнеза Михаила (1860–1868)</i>	Одбрањена докторска дисертација	M71	6
Укупно			42,5

3. Показатељи успеха у научном раду

Као студент завршне године студија, академске 2008/2009. године, Леовац је проглашен за најбољег студента Одељења за историју Филозофског факултета у Београду и најбољег студента у Златиборском округу. Као студент завршне године основних студија и дипломских академских студија – мастер, био је стипендиста Фонда за младе таленте Републике Србије.

Леовац је учествовао у раду више међународних и домаћих научних конференција и скупова, у којима је својим рефератима остварио запажене научне резултате. Овде издвајамо најважније: 1) Међународна научна конференција “Славјанский мир – в поисках идентичности”, у организацији Московског државног универзитета им. М. В. Ломоносова и Руске академије наука, одржана 3. и 4. децембра 2010. године у Москви (реферат: *Русофильское течение в Сербии и Крымская война (1853–1856)*); 2) Тематски скуп “Новинарски дometri Лазе Костића”, у организацији Удружења новинара Србије и Министарства културе Републике Србије, одржан 25. новембра 2010. године у Београду (реферат: *Јован Ристић и Лаза Костић на Берлинском конгресу 1878. године*); 3) Научни скуп “Устанци и побуне Срба у Турској (поводом 170 година од избијања Нишке

буне)”, у организацији Филозофског факултета Универзитета у Нишу и Друштва чланова Матице српске, одржан 27. маја 2011. године у Нишу (реферат: *Ослободилачки планови Србије 60-их година 19. века*); 4) Научни скуп са међународним учешћем “Наука и савремени универзитет”, у организацији Филозофског факултета Универзитета у Нишу, одржан 10. и 11. новембра 2011. године у Нишу (реферат: *Настава Историје српског народа у 19. и почетком 20. века на Одељењу за историју Филозофског факултета у Београду*); 5) Научни скуп са међународним учешћем “Наука и савремени универзитет II”, у организацији Филозофског факултета Универзитета у Нишу, одржан 16. и 17. новембра 2012. године у Нишу (реферат: *Значај руских архива за истраживање српске историје 50-их и 60-их година 19. века*); 6) Међународни научни симпозијум “The Heritage of History: Solutions to Political and Social Issues in Southeast Europe at the Balkan War’s Centenary”, у организацији The Kırklareli University, одржан 11–13. маја 2012. године у Истанбулу (реферат: *Approaching the Balkan Wars: Serbian Society and the Ottoman Empire 1856–1912*, коауторски, са Јеленом Пауновић–Штерменски); 7) Научни скуп “Српски народ на Балканском полуострву од VI до XX века (поводом јубилеја – 90 година живота академика Владимира Стојанчевића)”, у организацији Филозофског факултета Универзитета у Нишу, одржан 19. септембра 2013. године у Нишу (реферат: *Русија и испорука оружја Србији (1862–1863)*); 8) Међународни научни скуп “Српско–италијански односи: историја и савремено доба”, у организацији Историјског института из Београда и Универзитета Сапеинца из Рима, одржан 28. маја 2014. године у Београду (реферат: *Српско питање, Русија и уједињење Италије (1859–1866)*).

Од 2009. године Леовац је сарадник Матице српске на изради *Српског биографског речника*, а од 2010. године секретар *Центра за српске студије* Филозофског факултета у Београду и секретар редакције часописа *Српске студије*.

4. Ангажованост у развоју услова за научни рад, образовању и формирању научних кадрова:

Леовац је, најпре као студент мастер и докторских студија, а потом као истраживач сарадник, ангажован у извођењу вежби на предметима *Историја*

српског народа у 19. и почетком 20. века, Србија у међународним односима у 19. и почетком 20. века, Држава и друштво Кнежевине и Краљевине Србије и Увод у историјске студије. У погледу тог ангажовања кандидат је показао добру припремљеност за наставу, те коректан и колегијалан однос у раду са студентима. Његов рад одликује разумљивост и јасноћа излагања изабране материје, прилагођавање сложености и обима излагања на часовима, осавремењивање и унапређење теоријске наставе (попут примене савремених презентација), упућивање студената на самостални рад, те вођење студената у изradi семинарских радова и других обавеза предвиђених наставним планом и програмом, подстицање критичког мишљења и поштовање различитих мишљења те спремност да усавршава своје педагошке вештине. Оцене које је добио на студентској евалуацији наставе на предмету *Држава и друштво Кнежевине и Краљевине Србије* у последње три школске године су биле: 5,00 (2010/11), 4,34 (2012/13) и 4,98 (2013/14). На предмету *Увод у историјске студије*: 4,65 (2011/12), 4,80 (2012/13), 4,90 (2013/14).

Учествовао је као предавач на стручном семинару за наставнике историје и географије основних и средњих школа под називом “Коридори Србије” (Београд 8. децембар 2012), на стручном семинару за наставнике историје под називом “Настава историје и образовна постигнућа” (Шабач 18. април и Ниш 6. мај 2013) и на стручном скупу/симпозијуму за наставнике историје под називом “Примена дигитализованих историјских извора о Првом светском рату у настави”, у организацији Народне библиотеке Србије (Београд 1. март 2014). Као координатор учествовао је у реализацији стручног семинара за наставнике историје под називом “Одговорност историографије према будућности – нови оквири и циљеви наставе историје у Србији”, у организацији *Центра за српске студије* (Филозофски факултет у Београду, 28. јануар 2012), стручног скупа/конференције за наставнике историје “Контроверзе у историографији и њихова примена у настави историје”, у организацији *Центра за српске студије* (Филозофски факултет у Београду, 2. фебруар 2013) и стручног скупа/конференције за наставнике историје “Стогодишњица Првог светског рата – нова истраживања и дилеме у историографији и настава историје”, у организацији *Центра за српске студије* (Филозофски факултет у Београду, 1. фебруар 2014).

5. Квалитет научних резултата

Докторска дисертација

Докторска дисертација *Србија и Русија за време друге владавине кнеза Михаила (1860–1868)* броји 323 стране, а поред основног текста садржи и шест табела, пет графикона, три карте и два прилога. У дисертацији су детаљно анализиране политичке, дипломатске, војне и финансијске везе између Србије и Русије у периоду друге владавине кнеза Михаила, али и сложена унутрашња и спољнополитичка ситуација у Кнежевини Србији, у контексту руско–српских односа. Истовремено, пажња је усмерена на то да се руско–српски односи и везе сагледају у оквиру широке позадине европске политичке сцене. Истраживање се у основи базира на архивским материјалима, до сада необјављеним или пак, слабо истраженим. Теза је написана на основу необјављене и објављене изворне грађу руске и домаће провенијенције, те релевантне литературе. Главни извори, коришћени приликом израде, налазе се у фондовима архива Руске федерације: Архив внешней политики Российской империи (АВПРИ); Государственный архив Российской Федерации (ГАРФ); Российский государственный военно-исторический архив (РГВИА); Российская государственная библиотека, Отдел рукописей (НИОР РГБ).

Дисертација се састоји од Предговора (стр. 1–12), основног текста који је подељен у седам поглавља: *Доба значајних преокрета* (стр. 13–47), *Државни интереси између Истока и Запада* (стр. 48–74), *Доба напетости* (стр. 75–116), *Велика криза* (стр. 117–148), *Балкански савез – од идеје до реализације* (стр. 149–201), *Планирање рата и руска војна мисија* (стр. 202–242), *Кнежев “преокрет” – русофил или прагматичар?* (стр. 243–285), *Закључка* (стр. 286–291), *Пописа коришћених извора и литература* (стр. 292–315), *Прилога – Биографије руских конзула у Србији за време друге владавине кнеза Михаила (1860–1868)* (стр. 316–319) и *Руски представници и амбасадори у најзначајнијим европским престоницама шездесетих година 19. века* (стр. 320–322) и биографије аутора (стр. 323).

Користећи грађу из руских архива кандидат је покушао да одговори на слабо расветљена питања у историографији: руску дипломатску подршку Србији у кључним питањима, руску подршку кнезу Михаилу на унутрашњем плану у Србији, личне односе између водећих српских и руских државника и политичара, укљученост и улогу Русије у стварању Балканског савеза, улогу Русије у планирању рата на Балкану, улогу руских официра у питању реорганизације српске војске, те односе између Русије и Србије у последње две године владавине кнеза Михаила. У домаћој историографији до сада није постојала студија која се бави односима између Србије и Русије за време друге владавине кнеза Михаила (1860–1868), чиме смо остали ускраћени за једну темељну анализу руско–српских односа у поменутом периоду. Истраживањем на необјављеној и објављеној изворној грађи, мемоарима, дневницима и штампаним, те коришћењем релевантне литературе, аутор је написао прву, изворно засновану и целовиту студију руско–српских односа (1860–1868). Дисертација пружа један квалитативно сасвим нов поглед на руско–српске односе, али и на историју Кнежевине Србије шездесетих година 19. века у целини, што ће имати великог значаја и утицаја на даљи правац проучавања ове проблематике у историјској науци.

Научни радови

1) *Русофильское течение в Сербии и Крымская война (1853–1856)*, Историки-слависты МГУ, кн. 8: Славянский мир: в поисках идентичности. В ознаменование 70-летия кафедры и 175-летия учреждения славистических кафедр в университетах Российской империи, Москва: МГУ, 2011, 267–282.

У раду је приказан утицај и значај русофилске струје у Србији за време Кримског рата (1853–1856). За време периода уставобранитеља (1842–1858) у Србији је видна подела “странака” по везама са иностранством – проруска или проаустријска оријентација, и династијској припадности – карађорђевићевци или обреновићевци. Проруска струја је постала веома важан фактор на политичкој сцени Србије, а доста подстрека добијала је од Русије као покровитељске силе. То се посебно осетило за време Кримског рата, када су унутрашње поделе на политичкој сцени досегле кулминацију, највише по питању неутралности Србије

или уласка у ратни сукоб на страни Русије. Аутор је показао да у Србији у периоду Кримског рата можемо разликовати три струје: проруску, проаустријску и прозападну (превасходно франкофилску). Кроз анализу политичке ситуације, унутрашње и спољне, те утицаја дипломатије, аутор је јасно показао да је најјача струја у Србији у поменутом периоду била проруска, уз коју је био и највећи део народа.

2) *Balkan Savaşları Arifesinde Sırp Toplumu ve Osmanlı İmparatorluğu (1856–1912)*, Uluslararası Balkan Sempozyumu. Balkan Savaşlarının 100. yılı, İstanbul, 2012. (коауторски рад са Јеленом Пауновић–Штерменски) (ISBN: 978–605–86860–2–1)

У коауторском раду са Јеленом Пауновић–Штерменски, аутор је приказао поједине сегменте и развој српског друштва и државе у периоду од завршетка Кримског рата (1856) до времена уочи избијања Балканских ратова. Аутори су се осврнули на најважније модернизацијске процесе, законодавство, те улогу политичке елите у друштву и њеног ангажмана у развоју српске националне политике.

3) *Настава “Историје српског народа у 19. и почетком 20. века” на Одељењу за историју Филозофског факултета у Београду*, тематски зборник радова са међународним учешћем “Криза и перспектива знања и науке”, Ниш: Филозофски факултет, 2012, 205–217. (ISBN: 978-86-7379-265-1)

У раду је анализирана настава на предмету “Историја српског народа у 19. и почетком 20. века” на Одељењу за историју Филозофског факултета у Београду. Посебну пажњу аутор је посветио положају наведеног предмета у оквиру студија Историје на Филозофском факултету у Београду, те самом наставном процесу и његовим кључним тачкама. Саставни део рада представља анализа литературе и извора који се користе на часу, те проблеми и противречни ставови у историографији. Аутор је скренуо пажњу на савремене приступе настави, интерактивну наставу и организацију часова уз помоћ савремених образовних технологија, посебно мултимедијалних презентација и документарних филмова као важних сегмената у раду на часу.

4) *Значај руских архива за изучавање српске историје 50–их и 60–их година 19. века*, тематски зборник радова са међународним учешћем “Хуманизација

универзитета”, Ниш: Филозофски факултет, 2013, 388–398. (ISBN: 978-86-7379-297-2)

У овом раду аутор је најпре указао да је, у проучавању српске историје 19. века, највећи број аутора, истраживао грађу енглеских и француских, у мањој мери немачких и аустријских архива. Најмање тема рађено је на основу грађе из руских архива. Русија је као велика сила имала огроман утицај на балканске народе, посебно на Србију. Тај утицај је растао и опадао у зависности од циљева руске спољне политике и политике осталих великих сила. У вези са значајем руске политике на Балкану, аутор је указао на значај грађе из руских архива за, не само српску, већ и целокупну балканску историју. Посебно су издвојени архиви: Архив внешней политики Российской империи (АВПРИ), Государственный архив Российской Федерации (ГАРФ), Российский государственный военно-исторический архив (РГВИА) и рукописно одељење Российской государственной библиотеки (ОРРГБ). Од великог значаја за истраживаче је то што је аутор приказао и анализирао бројне важне архивске фондове и грађу која се у њима чува.

5) *Јован Ристић и Лаза Костић на Берлинском конгресу (1878)*, тематски зборник радова “Лаза Костић – визионар“, уредници Растко Гузуна, Никола Вучетић, Београд: Удружење новинара Србије, 2012, 85–101. (ISBN: 978-86-81849-09-5)

У овом раду анализирана је делатност Србије на Берлинском конгресу, највише кроз поглед Лазе Костића. Тадашњи министар иностраних дела Кнежевине Србије, Јован Ристић, повео је са собом на Берлински конгрес Костића, управо зато што је у њему видео признатог полиглота и веома обавештеног новинара. Аутор је приказао делатност Лазе Костића, кроз извештаје о раду Конгреса и значају његових одлука, које је састављао за министра, али и кроз извештаје које је у исто време слао и новосадској *Застави* и прашком дневном листу *Епоха*, у којима је изражавао своје виђење српске националне акције.

6) *Мере безбедности пре и после промене на српском престолу 1860. године*, Мешовита грађа 32 (2011), 369–379. (ISSN: 0350-5650)

У овом раду аутор је приказао план потекао из пера Матије Бана, прворазредан историјски извор, у коме су детаљно разрађене мере безбедности пре и после смрти кнеза Милоша Обреновића (1860), а у циљу ступања на престо

кнеза Михаила и спречавања евентуалних нереда и акција противника режима. Разрађен до најситнијих детаља, укључујући деловање свих представника власти, план није остављао места за импровизацију. Аутор је показао да су се државни челници у доброј мери користили овим планом пре и након смрти кнеза Милоша.

7) *Serbia and Russia during the Second Rule of Prince Miloš Obrenović (1858–1860)*, Београдски историјски гласник / Belgrade Historical Review 2 (2011), 205–219. (ISSN: 2217-4338)

Рад представља анализу српско–руских односе за време друге владавине кнеза Милоша (1858–1860). Аутор је, користећи грађу из домаћих и руских архива, приказао политика кнеза Милоша, на један сасвим другачији начин. Осветљена су бројна питања, попут промене Устава, спољнополитичког ослонаца, питања рада на ослобођењу и уједињењу српског народа, утицаја Русије. Својом спољном политиком и ослоном на Русију, кнез Милош је на одређени начин оставио путоказ наследнику. Аутор је јасно показао да је кнез Михаило пре доласка на престо био итекако свестан неколико важних чињеница. Прво, једину озбиљнију подршку на спољнополитичком плану, Србија је могла да очекује из Петрограда и друго, питање ослобођења и уједињења српског народа није се могло везати са италијанским, или било којим другим европским покретом.

8) *Конзервативне и либералне идеје у Кнежевини Србији (1858–1869) – начела и пракса*, Српске студије 1 (2010), 217–239. (ISSN: 2217-5687)

У раду је приказан преглед развоја конзервативних и либералних идеја у Кнежевини Србији од 50-их до 70-их година 19. века. Прва временска одредница, Револуција 1848/49. године, одабрана је као почетна етапа организованијег деловања прве генерације либерала у Кнежевини Србији. Ова мала група није успела да оформи странку, али је поставила чврст темељ за даље напредовање либералних идеја и израстање у утицајну политичку снагу, чије је деловање дошло до врхунца на Светоандрејској скупштини. Друга временска одредница представља тачку којом је заокружена једна целину у проучавању политичких идеја у Србији. Период Другог намесништва (1868–1872) остао је посебно важан у процесу настајања политичких странака и развоју идеја, захваљујући доношењу Устава 1869. године и низа органских закона, који су регулисали питања парламентарних начела и праксе. Аутор је анализирао услове под којима су се

развијале конзервативне и либералне идеје у Кнежевини Србији, приказао имплементацију тих идеја и покушао да пронађе основне тачке њиховог сукобљавања. Преко анализе поделе власти, најважнијих институција и начела народне суверености приказан је и развој конзервативних и либералних идеја.

9) *Долазак Николаја Н. Рајевског у Србију и стање српског официјерског кадра 1867. године*, Српске студије 3 (2012), 395–404. (ISSN: 2217-5687)

Аутор је у раду критички приредио два писма – Илије Гарашанина руском конзулу у Београду, Николају П. Шишкину, и Светозара Гарашанина Илији Гарашанину. Реч је о доласку руских официра у Србију 1867. године, са освртом на долазак Николаја Н. Рајевског. Писмо Светозара Гарашанина, официра српске војске, садржи драгоцене податке о руским официрима у Србији, односу и ставовима према колегама из војске и стању српске војске 1867. године, те односу између припадника народне војске и официра задужених за њихову обуку. Објављени рукопис чува се у Архиву спољне политике Руске империје (Архив внешней политики Российской империи), у фонду 161/1 (Спб Главный архив V-A2), Оп. 181/2 (Политические донесения по Ближнему Востоку), под сигнатуром 254а. Овај рад је утолико значајнији будући да у домаћим архивским институцијама нема много података који се односе на долазак и деловање руске војне мисије 1867/68. године.

10) *Извештај барона Ливена о Србији (1840)*, Српске студије 4 (2013), 323–335. (ISSN: 2217-5687)

У раду је приказан извештај барона Вилхелма К. Ливена о Србији из 1840. године. Ливен је радио у више мисија у Цариграду, а 1841. године боравио је у специјалној мисији у Србији. Важио је за официра који добро познаје ситуацију на Балкану и у Османском царству. У извештају је детаљно приказано стање у Кнежевини Србији након абдикације кнеза Милоша, у јуну 1839. године, ситуација за време Првог намесништва (1839–1840), те сукоби између намесника Аврама Петронијевића и Томе Вучића, са једне, и кнеза Михаила Обреновића, са друге стране. Посебан део извештаја посвећен је мисији Муса ефендије, турског комесара послатог из Цариграда, који је у Србији боравио од јула до октобра 1840. године. Објављени рукопис чува се у Руском државном архиву старих аката (Российский государственный архив древних актов), у фонду Ф. 3 (Разряд III) –

Дела, Относящиеся до внутренней и внешней политики России, Оп. 1 (Дополнения), ед. хр. 8.

11) *Питање могућег учешћа Србије у Кримском рату (1853–1856) – спремност за рат*, Браничевски гласник 8 (2012), 99–116. (ISSN: 1451-2599)

У раду је анализирано питање могућег учешћа Србије у Кримском рату (1853–1856). Аутор се осврнуо на војно устројство, те процењено и реално стање војске Кнежевине Србије. Посебан део рада посвећен је питању наоружавања, набавци и изради пушака и топова. Од посебног значаја је и анализа појединих ратних планова, који су имали одбрамбени карактер, усмерени против евентуалног напада Хабзбуршке монархије.

12) *Ослободилачки планови и акције Србије почетком 60-их година 19. века*, зборник радова “Устанци и побуне Срба у Турској у XIX веку (поводом 170 година од избијања Нишке буне)”, Ниш, 2012, 161–172. (ISBN 978-86-7379-239-2)

Рад представља анализу ослободилачких планова и акција Србије почетком шездесетих година 19. века, у циљу ослобођења хришћана под турском влашћу. Поједини планови и акције рађени су директно под контролом српске владе, док су неки планови потекли из пера личности, које су радиле самостално, готово без знања званичних кругова Кнежевине Србије. Почетак шездесетих година 19. века обележило је доста промена у Европи, почев од уједињења Влашке и Молдавије до почетка италијанског уједињења. Искусни кнез Милош Обреновић знао је да Србија не може да покрене питање ослобођења и уједињења српског народа без добре дипломатске и војне потпоре. Аутор је показао да, услед тога и већина ослободилачких планова није реализована, али су представљали важну основу за даљи рад на том пољу, посебно за време друге владавине кнеза Михаила (1860–1868).

6. Закључак и оцена комисије

Током постдипломских студија др Данко Леовац се оспособио за самосталан рад с изворима у иностраним архивима, и данас је у нашој земљи један од најбољих познавалаца фондова руских архива, у којима се чува грађа за српску историју. Поред испуњења формалних услова који се тичу структуре и

квалитета научних радова, др Данко Леовац је у свом досадашњем раду показао способност за самостални истраживачки и оригинални научни рад, изузетну преданост педагошком раду, посвећеност унапређењу сопственог знања и способност добре и квалитетне комуникације и сарадње са осталим колегама.

Укупно узевши, др Данко Леовац показао је у свом досадашњем раду акрибичност каква се код млађих нараштаја историчара ретко среће. То уједно сведочи и о јасно израженој научној индивидуалности и изграђеном истраживачком профилу кандидата.

На основу изложених података и оцена јасно је да је реч о кандидату са приметном склоношћу и талентом за научно-истраживачки рад, који испуњава сва мерила за избор у звање научни сарадник, дефинисана Законом о научноистраживачкој делатности. Стога комисија предлаже **Наставно-научном већу Филозофског факултета Универзитета у Београду да изабере ДР ДАНКА ЛЕОВЦА у звање НАУЧНИ САРАДНИК.**

У Београду,
2. јула 2014.

Др Радош Љушић, редовни професор
Филозофски факултет, Београд

Др Радомир Поповић, научни сарадник
Историјски институт, Београд

Др Сузана Рајић, ванредни професор
Филозофски факултет, Београд
(писац Извештаја)